

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat (*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Un refugi daurat

La proliferació de les botigues de compra-venda d'or a cada cantonada de les ciutats, i fins i tot en petits nuclis de població, és un senyal d'alerta roja. Quan una senyora es troba obligada a desfer-se d'una joia d'alt valor sentimental en canvi de quatre bitllets, i quan molts clients corren a retirar els estalvis de la seva entitat de tota la vida per a invertir-los en unes monedes o un lingot d'or, senyal que la desconfiança envers el sistema bancari, i també el sistema polític, ha assolit cotes màximes.

Superat el *corralito*, els argentins van recuperar els seus diners. Però els bancs no van recobrar la confiança dels seus clients, i d'aleshores ençà s'ha convertit en pràctica habitual tenir els feixos de bitllets sota el matalàs o en forma de lingots o monedes d'or. Doncs bé, a casa nostra, justament arran de l'esclat de la crisi, el 2008, es van disparar les inversions en or i la venda de petites joies d'aquest metall preciós. En el primer cas, com un refugi segur i una inversió sucosa a llarg termini, i en el segon, com una sortida ràpida, i desesperada, per a cobrir les necessitats més bàsiques. Vivim una autèntica febre de l'or. Només a Barcelona, s'ha passat de 12 botigues de compra-venda a 150. I la *invasió* es repeteix a totes les nostres ciutats. És un bon negoci, tant per als qui venen com per als qui compren: el preu del gram d'or ha passat de 18 euros el 2008 als 42 que cotitza aquesta setmana.

Malauradament, la cotització de l'or es dispara proporcionalment al cruiximent de l'economia i la degradació de la credibilitat dels estats. El seu hàbitat natural és una societat que, com la nostra, no troba el nord, que desconfia de tot i de tothom, i que cada dia que passa veu més magre el seu futur. I per acabar-ho d'adobar, és a mans d'una classe política, tant la que governa com la que fa oposició, que tampoc no troba el nord. O, pitjor encara, que pren decisions clarament desencertades. És en aquest context de temors generalitzats, amenaces constants de la comunitat internacional i confusions quan es produeixen fets insòlits com la dimissió del governador del Banc d'Espanya, que no dóna explicacions sobre l'escàndol de Bankia perquè assegura que l'executiu espanyol li ho ha prohibit. O que l'estat espanyol anuncia que prestarà a aquesta entitat que l'ex-ministre Rato va conduir a la deriva —amb Caixa Laietana i Bancaixa dalt del vaixell— tots els milions d'euros que calguin per a recapitalitzar-la. I si protesta ningú, hom li recorda que l'alternativa és fer caure Bankia i deixar milions de clients a l'estacada.

Als nostres lectors

Eldorado a casa

Portada brillant, aquesta setmana. Si més no, això voldríem pensar dedicant l'espai principal a la nova febre de l'or que envaeix els nostres carrers i —en forma d'anuncis— les pàgines dels diaris. Des de sempre que l'or ha fascinat els éssers humans i per aquest metall s'han congriat moltes ambicions i s'han comès tota mena de crims. Una obsessió primària, que semblava superada per la història. Però la gran paradoxa d'aquesta crisi és que avui l'or torna a significar la seguretat de posseir un valor. La desconfiança va impregnant totes les capes socials, que veuen perillar els estalvis, que no consideren segurs ni dins d'un banc ni al parquet borsari. Torna l'or com tornen les pors més antigues de la Humanitat.

Salvador Cot